

Φλωρίνης Ειρηναίος: Μείνε μαζί μας, Παράκλητε!

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

• Του Σεβ. Μητροπολίτη Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας κ. Ειρηναίου

Το φως της Πεντηκοστής δεν σβήνει με τον Εσπερινό της Κυριακής αλλά απλώνεται ως γλυκιά παρουσία τη Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος. Είναι η μέρα που η Εκκλησία προσεύχεται πιο προσωπικά, πιο ήσυχα, πιο εσωτερικά προς Εκείνον που έρχεται χωρίς θόρυβο. Έρχεται με τρόπο διακριτικό, επίσημο αλλά και καθοριστικό στη ζωή μας.

Πόσο διαφορετικός είναι ο Παράκλητος από ό,τι φαντάζεται ο κόσμος. Δεν είναι ιδέα, δεν είναι συναίσθημα, δεν είναι απλή δύναμη είναι Πρόσωπο. Είναι ο Θεός που κατοικεί μέσα στον άνθρωπο χωρίς να καταργεί την ελευθερία του. Είναι

Εκείνος που εργάζεται σιωπηλά το μυστήριο της σωτηρίας μέσα στις πιο απλές στιγμές της καθημερινότητάς μας.

Το Άγιο Πνεύμα δεν ζητάει χώρο με φωνές, έρχεται εκεί που υπάρχει κενό από εγωισμό και ακρότητες. Φωλιάζει στην ταπεινή ψυχή και στην προσευχή. Είναι Εκείνος που «συμπαραστέκεται στην αδυναμία μας» και «μεσιτεύει για μας με στεναγμούς που δεν εκφράζονται με λόγια»¹.

Δεν είναι λίγες οι φορές που νιώθουμε μόνοι. Οι μαθητές ως άνθρωποι το ένιωσαν και αυτοί μετά την Ανάληψη. Όμως η Πεντηκοστή ήρθε για να μαρτυρήσει ότι η Εκκλησία δεν είναι ορφανή. Ο Χριστός μας έδωσε τον Παράκλητο, «για να μένει μαζί μας στον αιώνα»². Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι επισκέπτης αλλά οικοδεσπότης. Δεν είναι σπινθήρας στιγμιαίας χαράς. Είναι η φλόγα της παρουσίας του Αγίου και Τριαδικού Θεού.

Όταν λοιπόν λέμε στον Θεό «Μείνε μαζί μας», εκφράζουμε την πιο βαθιά ανάγκη του ανθρώπου δηλαδή να μη μείνει μόνος. Όπως οι μαθητές που πήγαιναν προς Εμμαούς είπαν στον Αναστημένο Κύριο: «Μείνε μαζί μας, γιατί πλησιάζει το βράδυ»³, έτσι και η ψυχή λέει στο Πνεύμα το Άγιο, μην αποσυρθείς από εμένα. Όχι γιατί σε φοβόμαστε, αλλά γιατί χωρίς Εσένα δεν ξέρουμε πώς να υπάρξουμε σε αυτό τον ταραγμένο κόσμο.

Το Άγιο Πνεύμα είναι Αυτό που μαθαίνει στον άνθρωπο να συγχωρεί. «Η αγάπη του Θεού έχει χυθεί στις καρδιές μας μέσω του Αγίου Πνεύματος»⁴, λέει ο Απόστολος Παύλος. Δεν αγαπάμε από μόνοι μας αλλά μαθαίνουμε να αγαπάμε. Το Πνεύμα είναι ο Παιδαγωγός του εσωτερικού μας κόσμου.

Αυτό που συγκινεί είναι ότι το Άγιο Πνεύμα δεν αλλάζει τον κόσμο με βίαιο τρόπο. Περιμένει με υπομονή και αλλάζει τις καρδιές. «Ο άνεμος όπου θέλει πνέει», είπε ο Κύριος στον Νικόδημο, για να περιγράψει το έργο του Πνεύματος⁵. Δεν το περιορίζεις, δεν το εξουσιάζεις μόνο το δέχεσαι. Και μόνο αν το δεχθείς, γεννιέσαι πάλι. Γεννημένος από Πνεύμα σημαίνει να έχεις γευτεί την Ανάσταση εν ζωή. Δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο.

Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι θεωρία είναι πράξη. Είναι η κινητήρια δύναμη κάθε αυθεντικής μετάνοιας. Κάθε φορά που λέμε: «Αμάρτησα» και σηκωνόμαστε, είναι Εκείνο που μας έχει εσωτερικά κινήσει. Κάθε φορά που προσευχόμαστε και η καρδιά μαλακώνει, Εκείνο είναι που έχει προηγηθεί. Ο Παράκλητος είναι ο μόνος που μπορεί να αλλάξει τον εσωτερικό μας κόσμο. Αυτό δεν πραγματοποιείται με μαγικό τρόπο αλλά με τη χάρη του Θεού και με πολύ κόπο.

Γι' αυτό και η Εκκλησία του δίνει κέντρο στη ζωή της. Τα Μυστήρια τελούνται

«δια του Αγίου Πνεύματος». Κανείς δεν μπορεί να λέει «Κύριος ο Ιησούς» παρά μόνο «εν Πνεύματι Αγίω»⁶. Δεν υπάρχει Θεολογία χωρίς Πνεύμα. Δεν υπάρχει Λειτουργία χωρίς Πνεύμα. Δεν υπάρχει Εκκλησία χωρίς Πνεύμα. Δεν υπάρχει Ενότητα χωρίς Πνεύμα.

Όταν η ζωή μας μοιάζει με ξεραμένο τόπο, το Πνεύμα έρχεται ως δροσιά. Όταν η προσευχή εμποδίζεται Εκείνο γίνεται γέφυρα που φτάνει στον Θεό. Όταν δεν ξέρουμε πώς να περπατήσουμε, Εκείνο μάς δίνει κατεύθυνση. Όταν πονάμε, Εκείνο μάς ανακουφίζει. «Ο Παράκλητος, το Άγιο Πνεύμα θα σας διδάξει όλα και θα σας υπενθυμίσει όσα σας είπα»⁷.

Ο Παράκλητος δεν είναι ένα απρόσωπο μέγεθος είναι Αυτός που «κοινωνεί» που εισέρχεται και αναπληρώνει τον άνθρωπο. Είναι Αυτός που χαρίζει Αγίους. Η αγιότητα δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα είναι χάρη με απλά λόγια είναι το έργο του Αγίου Πνεύματος.

Γι' αυτό και η Εκκλησία μας μετά την Κυριακή της Πεντηκοστής έχει τη Δευτέρα αφιερωμένη στο τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Μετά τον θρίαμβο, δεν σιωπά, αλλά αφιερώνει μία μέρα αποκλειστικά για να στραφεί στον Μυστικό της Οδηγό. Και με τρόπο που ταιριάζει σε Εκείνον χωρίς εξωτερική θορυβώδη μεγαλοπρέπεια, αλλά με εσωτερική σιγή και βαθιά ευχαριστία.

Η Κυριακή της Πεντηκοστής είναι το γεγονός αλλά η Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος είναι η απάντηση. Είναι η παρακλητική προσευχή της Εκκλησίας προς τον Ουράνιο Φίλο της: «Μείνε μαζί μας, Παράκλητε». Γιατί η εποχή μας δεν χρειάζεται επιπλέον λόγια, αλλά επιπλέον παρουσία. Κουράστηκε ο άνθρωπος από τις πρόχειρες λύσεις και ιδέες. Όχι άλλες φωνές. Το μόνο που χρειάζεται είναι το Πνεύμα της αλήθειας. «Όταν έρθει Εκείνος, το Πνεύμα της αλήθειας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια»⁸.

Ο Χριστιανός χωρίς το Άγιο Πνεύμα γίνεται φλύαρος, εγωκεντρικός, ανήμπορος και πολλές φορές και επικίνδυνος. Ο πνευματοφόρος άνθρωπος δεν είναι πάντοτε ο πιο μορφωμένος ή ικανός. Είναι εκείνος που φωτίζει χωρίς να μιλάει πολύ, που αγκαλιάζει χωρίς να απαιτεί, που προσεύχεται χωρίς να φαίνεται. Είναι ο άνθρωπος του Πνεύματος, αυτός που δεν φαίνεται, αλλά που αλλάζει τον κόσμο με την σιωπή και την ταπείνωση του. «Ο καρπός του Πνεύματος είναι: αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθότητα, πίστη, πραότητα, εγκράτεια»⁹.

Και όταν η Εκκλησία ψάλλει «Ευλογητός ει, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τους αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς το Πνεύμα το Άγιον», δεν μιλάει μόνο για τους τότε Αποστόλους αλλά και για εμάς. Ζητά το ίδιο Πνεύμα να έρθει όχι

από νοσταλγία, αλλά από ανάγκη. Όχι για εντύπωση, αλλά για μετάνοια. Όχι για χάρισμα, αλλά για ύπαρξη.

Η ζωή με το Πνεύμα είναι ζωή ποιοτική. Δεν είναι εύκολη, αλλά είναι πλήρης. Δεν είναι ανώδυνη, αλλά είναι φωτεινή. Είναι η ζωή όπου η προσευχή δεν σταματά. «Προσεύχεσθε αδιαλείπτως... Το Πνεύμα μη σβήνετε»¹⁰. Πρέπει να πάρουμε την πίστη μας στα σοβαρά. Να δούμε την σωτηρία μας με ευθύνη. Να μπολιάσουμε το θέλημα του Θεού στη ζωή μας.

Η Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος δεν είναι παρελθόν. Είναι πρόσκληση. Σε τι όμως θα ρωτήσει ο άνθρωπος της εποχής μας; Την απάντηση μας την δίνει η εμπειρία της Εκκλησίας μας. Τι πρέπει να κάνουμε;

Πρώτον να Τον αναζητήσουμε.

Δεύτερον να Τον φιλοξενήσουμε.

Τρίτον να Τον αφήσουμε να μας μεταμορφώσει.

Με αυτά τα τρία βήματα θα πετύχουμε το στόχο μας που είναι η αναζωογόνηση μας ψιθυρίζοντας ταυτόχρονα τέσσερις λέξεις προσευχής.

Μείνε μαζί μας, Παράκλητε.

Παραπομπές:

1. Α΄ Θεσ. 5,17-19
2. Ρωμ. 8,26
3. Ιω. 14,16
4. Λουκ. 24,29
5. Ρωμ. 5,5
6. Ιω. 3,8
7. Α΄ Κορ. 12,3
8. Ιω. 14,26
9. Ιω. 16,13
10. Γαλ. 5,22-23